

Arhitectul Ion D Berindei

BERINDEI, Ion D. (28 iunie 1871, București - 1928, București) Fiul arhitectului român Dumitru Berindei (sau Berindey, 1832 - 1884), Ion D Berindei este unul dintre numele marcante ale arhitecturii și urbanisticii românești de la începutul secolului 20. Urmează cursurile Școlii de Poduri și Șosele din București și ale Școlii de Arte Frumoase din Paris (diplomat în 1897).

Revenit în țară, este repede remarcat și numit arhitect șef al Ministerului de Interne (1898 - 1901) și profesor la Secția de arhitectură a Școlii de Arte Frumoase din București (1900). Într-o primă fază a creației sale, Ion D Berindei se afirmă în spiritul eclectismului, dominat de stilurile franceze de secol 18, dar înglobând și elemente moderne ale artei de la 1900.

Remarcabile sunt locuințele individuale construite pentru burghezia din acea epocă, în București. Vilele de mare amploare sunt concepute cu un parter elegant format din saloane de reprezentare, bogat decorate (cu lambriuri, plăcări cu stucomarmură, panouri pictate, profile aurite etc.) organizate în jurul unui spațiu central. În compoziția fațadelor, în general simetrice, ordonate, de factură clasicistă, folosește un bogat repertoriu decorativ: pilaștri corintici pe două nivele, ferestre franțuzești cu parapeti din fier forjat, cornișe proeminente, intrarea marcată de o marchiză de sticlă și fier forjat în formă de scoică, ghirlande, mascheroane, grupuri statuare, întotdeauna lucrate cu sprijinul unor sculptori.

Dintre lucrările reprezentative amintim:

- casa General Arion de pe B-dul Lascăr Catargi nr. 15 (1897),
- Palatul G. G. Cantacuzino (Nababul), azi Muzeul G. Enescu și sediul Uniunii Compozitorilor, de pe Calea Victoriei nr. 141 (1898 - 1900),
- vila Gănescu, Șoseaua Kiseleff nr. 9 (1901);
- Muzeul și casa Kalinderu, Str. Dr. Sion nr. 4 (1906);
- casa Al. G. Florescu, Str. Henri Coandă nr. 22 - fostă Burileanu - (1906);
- casa Toma Stelian, Șoseaua Kiseleff nr. 10 (1914);
- casa G. Assan, Piața Lahovary nr. 9 (1914);
- casa amiral Urseanu, azi Observatorul astronomic, Muzeul științelor experimentale, B-dul Lascăr Catargi nr. 21 (1915);
- casa Grigore Filipescu, Str. Snagov nr. 40 (1915);
- casa Cămărășescu, B-dul Lascăr Catargi colț cu Str. Orlando (1920);
- Sindicatul Ziariștilor, B-dul Carol nr 21, azi Teatrul Foarte Mic (1921);
- casa Maria Filotti, Str. V. Pârvan nr. 12 (1925).

Are cele mai multe case construite în Parcul Ioanid:

- vila Costinescu lot nr. 3-4, Str. Polonă nr. 4 (1913);
- vila Poenaru lot nr. 5, Str. Polonă nr. 2,
- casa Procopiu, lot nr. 9 Str. Dumbrava Roșie nr. 5 (1911);
- vila Tărtășescu, lot nr. 12, Str. Dumbrava Roșie nr. 11,
- vila Ioanidi, lot nr. 19, B- dul Dacia nr. 29,
- vila Leonida- Săbăreanu, lot nr. 20, B-dul Dacia nr. 81;
- vila Hugo Staadeker, Str. Dumbrava Roșie nr. 4;
- vila avocat Bălănescu, lot nr. x, B-dul Dacia nr. 75.

Nu rămâne indiferent față de estetica stilului național (neoromânesc), aplicând o serie de elemente într-o primă operă înscrisă în această tendință la 1900: Leagănul Sfânta Ecaterina din București (B-dul Miciurin nr 17).

În perioada 1904 - 1910, din mai multe surse rezultă că ar fi fost autorul mai multor proiecte urbanistice realizate în Capitală, unde pune în aplicare principiile occidentale moderne legate de dezvoltarea orașelor: inspector general al expoziției jubiliare din Parcul Carol, Șoseaua Jianu (azi B-dul Aviatorilor); Parcul Național (ulterior Parcul Herăstrău); primele cartiere rezidențiale cu vile, situate între B-dul Aviatorilor și Calea Dorobanți; Parcul Ioanid. Singurul proiect neconcretizat este planul general al orașului București. Realizări importante din aceeași perioadă sunt Hipodromul Băneasa (București, 1905; azi dispărut) și Palatul administrativ din Iași (1907 - 1926), în stil neogotic, în prezent, Palat al Culturii. (Cristina Woinaroski - Lotizarea și parcul Ioanid, editura Simetria, 2010)